

[Taanquist]

mod de grupper, der dårligst kan tåle det, og som dårligst kan forsvare sig.

Det sidste udspil i den retning er indenrigsministerens fjernelse af tilskud til håndkøbsmedicin, også i de tilfælde, hvor en læge har fundet det rimeligt at receptordinere den. Hvem er det så, det går ud over denne gang? Ja, da det jo er medicin, vi taler om, er det ifølge sagens natur syge, i dette tilfælde kronisk syge, og handicappede og ældre. Er det de mere velstillede i disse grupper, regeringen kaster sig over? Nej, for de falder i forvejen ikke ind under disse regler eller burde i hvert fald ikke gøre det. Det drejer sig i vid udstrækning om mennesker, der meget dårligt har råd til denne stigning i deres udgifter.

Det er i de fleste af de tilfælde, vi her taler om, ikke nogen særlig form for medicin. Det er som nævnt det, vi får i håndkøb. Det, der er specielt, er, at selv om det er billig medicin, så bruger disse mennesker den i meget store mængder og ofte igennem lange perioder, måske resten af livet, og det er nødvendigt for dem for at kunne leve et blot nogenlunde udholdeligt liv. Man behøver blot at tænke på de smertestillende midler, som ældre mennesker med gigttilfælde nødvendigvis må have for at være smertefri. Det virker hånligt, når ministeren over for netop denne gruppe taler om »overforbruget« af medicin.

Selv om der ikke er tale om store beløb for det enkelte middel, er det ofte sådan, at det ikke bare er et enkelt middel, men flere, der hører sammen, og som skal tages samtidig. Jeg er f.eks. blevet gjort opmærksom på præparatet Kaleorid, der også står på listen, og som skal tages i sammenhæng med andre medikamenter. Det stiger nu fra 14 kr. 25 øre til 54 kr. 65 øre, en betragtelig stigning for et lille budget.

Socialministeren har ganske vist stillet i udsigt, at han vil ændre reglerne for tilskud efter pensionslovene og bistandsloven for de økonomisk dårligst stillede, men det vil bare sige, at han bytter en nem og smidig orden ud med en indviklet og bureaukratisk. Det er ikke særlig tilfredsstillende for disse mennesker at skulle en ekstra gang på socialkontoret, mange af dem for første gang.

Betingelsen for at få tilskud er med socialministerens formulering, at lægemidlet må anses for at være afgørende nødvendigt, og at udgiften vil være en ekstraordinær belast-

ning for pågældendes økonomi. Det giver unægtelig vide muligheder for fortolkninger og skøn, og de regler, socialministeren fremlagde her fra talerstolen for et øjeblik siden, er også uhyre indviklede. Det er da heller ikke mere end, ja, oprindeligt blev der sagt 6-7 mill. kr., nu siger socialministeren 7-10 mill. kr. af de nævnte 70 mill. kr., man vil kompensere.

Særlig hårdt ramt bliver de pensionister, der ligger over grænsen for at kunne få fuldt pensionstillæg og dermed medicinkort. For dem er der ikke anden udvej, end at de selv må betale udgiften, og størstedelen af denne gruppe er langtfra velstillet. De skal nok klare den uden hverken at komme under sultegrænsen eller at skulle gå tiggergang, men der er noget grotesk i, at det netop er denne gruppe, der skal holde for for at redde landets dårlige økonomiske situation. For nogle kan den udgift, der her kommer oveni, endda betyde, at de ville være bedre stillet, hvis de slet ikke havde den indtægt ud over pensionen, der betyder, at de mister pensionstillægget og dermed frynsegoderne. Sammenstødsproblemerne er i forvejen store for pensionister med en indtægt ud over pensionen, men de bliver ikke mindre af dette.

I virkeligheden har vi haft et ganske glimrende system. Uanset om det var en kronisk syg, en handicappet eller en pensionist, var det op til lægen at vurdere, om der skulle udstedes en recept. Det er en urimelig mistæneliggørelse af lægerne, at man nu tager denne mulighed fra dem. De fleste har administreret ordningen ganske glimrende. De udsteder jo ikke en recept til indenrigsministeren eller socialministeren eller mig eller andre her i salen, fordi vi skal bruge en æske Albyl. De fortæller os, at vi selv kan købe den og betale, hvad den koster, og det er, som det skal være. Lægerne har brugt receptmuligheden, hvor de selv har bedømt at det var rimeligt, nemlig dér, hvor det ellers ville være en belastning for vedkommendes økonomi.

Det kan godt undre mig, at når indenrigsministeren taler om forebyggelse, glemmer hun det altid i forbindelse med de forslag, hun fremsætter. Ministeren siger et sted, at den nye regel måske kan tilskynde disse grupper til ikke så ofte at gå til læge. Jeg troede netop, det var godt, at folk henvendte sig til deres læge, hvis de havde problemer. Det